

af 7 medlemmer, hvoraf et medlem, som er udvalgets formand, udnævnes efter indstilling fra sikringsstyrelsen, et medlem efter indstilling fra sundhedsstyrelsen, et medlem efter indstilling fra direktoratet for arbejdstilsynet, to medlemmer efter indstilling fra Dansk Arbejdsgiverforening og to medlemmer efter indstilling fra Landsorganisationen i Danmark. Socialministeren udnævner tillige på samme måde suppleanter for medlemmerne. Medlemmerne udnævnes for en periode af 3 år. Socialministeren fastsætter udvalgets forretningsorden.

Stk. 7. Socialministeren kan fastsætte bestemmelser om, at læger og tandlæger til sikringsstyrelsen skal anmelde såvel klare som formodede tilfælde af erhvervssygdomme, som pågældende gennem deres erhverv bliver bekendt med.

2. I § 1 B udgår: „eller en erhvervssygdom som omhandlet i § 1 A“ og: „eller erhvervssygdommen“.

3. § 82 affattes således:

„§ 82. Regeringen bemyndiges til ved kongelig anordning at sætte denne lov i kraft i Grønland med de ændringer, som følger af de særlige grønlandske forhold.“

4. Efter § 82 indsættes:

„§ 82 A. Staten yder sine på Færøerne beskæftigede tjenestemænd samt de af staten beskæftigede arbejdere, der ikke har fast bopæl der, erstatning efter denne lov.

Stk. 2. Afgørelse truffet af det færøske ulykkesforsikringsråd i medfør af den færøske ulykkesforsikringslovgivning kan i overensstemmelse med de heri fastsatte regler indbringes for den sociale ankestyrelse.“

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. juli 1976 og finder anvendelse ved afgørelser om erhvervssygdomme efter denne dato.

Bemærkninger til lovforslaget.

Efter lov nr. 183 af 20. maj 1933 om forsikring mod følger af ulykkestilfælde medtoges erhvervssygdomme i begrænset omfang. Ved lov nr. 171 af 13. april 1938 (jfr. rigsdagstidende 1937-38, tillæg A, sp. 3389), lov nr. 32 af 8. februar 1939 (jfr. rigsdagstidende 1938-39, tillæg A, sp. 2975) og lov nr. 363 af 4. juni 1946 (jfr. rigsdagstidende 1945-46, tillæg A, sp. 6371) blev området for erhvervssygdomme på grundlag af indhøstede erfaringer udvidet.

1. Den nugældende § 1 A blev indføjet ved lov nr. 96 af 25. marts 1959 (jfr. folketingstidende 1958-59, sp. 681, 908, 3574, 3880, tillæg A, sp. 1149, tillæg B, sp. 769, 827, tillæg C, sp. 733), og medførte, at enhver nedsættelse af erhvervsevnen hidrørende fra arbejde principielt burde være omfattet af forsikringen. Der var således tale om en fravigelse af den før 1959 fulgte fremgangsmåde, som begrænsede forsikringens omfang ved som betingelse for erstatningsberettigelse at kræve, at lidelsen skulle hidrøre fra arbejde i bestemte i loven nærmere angivne virksomheder eller industrier.

Da det blev anset for påkrævet, at der blev foretaget en gennemgang af ulykkesforsikringsloven med henblik på et forslag til en ændret affattelse af loven, således at den kan fremtræde som en hel-

hed efter de ændringer, som har været en følge af navnlig lovgivningen om dagpenge ved sygdom og om den sociale ankestyrelse, nedsatte socialministeren den 5. marts 1974 et udvalg med repræsentanter for arbejdsmarkedets parter til revision af loven.

Under hensyn til at kritikken af den gældende ulykkesforsikring især har rettet sig mod bestemmelserne i § 1 A om erstatning for erhvervssygdomme, samt til at det haster med en gennemgribende revision af erhvervssygdomslovgivningen, har et enigt udvalg efter aftale med socialministeren fremskyndet arbejdet med disse bestemmelser og udarbejdet udkast til ændringsforslag til ulykkesforsikringslovens § 1 A.

To forhold har haft afgørende indflydelse på forslaget form og indhold: De reformkrav, som i forbindelse med kritikken af den gældende ordning er formuleret til en ny lovgivning om erstatning for erhvervssygdomme og EF-kommissionens henstillinger af 23. juli 1962 og 20. juli 1966 til medlemsstaterne om optagelse i de nationale lovgivninger og administrative forskrifter af en fælles lovgivning på det nævnte område med et i henstillingerne nærmere konkretiseret indhold.

Det beskedne antal anerkendte tilfælde af erhvervssygdomme synes at bekræfte den opfattelse,